

hånd vil blive vel modtaget, og så må vi jo tage tingene, som de er, og tage diskussionen igen ved anden- og tredjebehandlingen.

Bjørn Elmquist (RV):

På Det Radikale Venstres vegne kan jeg henholde mig til det, vi sagde, da vi sidst havde dette forslag til behandling, og i øvrigt også til det, socialministeren sagde for lidt siden. Det dækker os faktisk ind.

Tom Behnke (FP):

Vi nærer i Fremskridtspartiet den dybeste respekt for og anerkendelse af, hvad der blev foretaget af disse mennesker i forbindelse med Anden Verdenskrig. Vi synes, det er en fantastisk og en stor indsats, der blev ydet dengang, og jeg tror, at uanset hvor mange forslag der blev lagt på bordet om forhøjelser, kunne man aldrig nogen sinde gøre den indsats op i kroner og øre. Det kan simpelt hen ikke lade sig gøre.

Derfor er der heller ikke tale om, at man belønner disse mennesker for at have ydet en særdeles god indsats i forbindelse med Anden Verdenskrig. Det, der er tale om, er, at man har lavet en ordning, hvor man giver nogle hædersgaver, og grunden til, at det hedder hædersgaver, er, at det ikke er en form for belønning for den indsats, der blev ydet, men at det er en anerkendelse af det, der blev gjort dengang.

Jeg kan ligeledes henvise til, hvad Fremskridtspartiets ordfører har fremført ved tidligere debatter om dette spørgsmål, og vi kan ikke tilslutte os lovforslaget, som det foreligger her.

Arne Melchior (CD):

Jeg har sagt det tidligere, men vil gerne gentage: Til daglig – normalt det meste af tiden – har jeg den største respekt for i hvert fald langt de fleste af mine kollegaer her i dette hus, men i dette tilfælde skorter det altså på den respekt. Jeg kan ikke fatte, at man ikke kan strække sig så langt.

Jeg hørte fra ministeren og fra nogle af ordførerne, at man påskønner indsatsen og viser respekt, og hr. Tom Behnke sagde, at det ikke er nogen belønning, og at det er derfor, det hedder en hædersgave. Det er ganske rigtigt ikke nogen belønning, men det er altså en devalueret anerkendelse.

Det, vi gerne vil opnå med forslaget, er at udvise en fair og anstændig optræden, og jeg har ikke hørt nogen som helst begrundelse fra

nogen af dem, der har afvist det – fra ministeren og fremefter – for, at det skal være en devalueret anerkendelse. Jeg har ikke hørt grunden.

Må jeg have lov at spørge direkte, og jeg vil gerne have svar: Hvordan kan det forklares, at vi regulerer vore egne lønninger, vor egen påskønnelse af vort eget arbejde, og selvfølgelig også lønnen for næsten alle andre i samfundet – helst alle? Men her, hvor århundredets indsats for Danmarks frihed er gjort, kan vi i dag nøjes med at yde lige godt det halve af, hvad der blev ydet, da det blev vedtaget at yde denne hædersgave. Forklar mig grunden til, at en minister og et folketingsmedlem er værdig til at følge prisniveauet, men at hædersgaven for denne kæmpeindsats, som alle bøjer sig for i tomme ord, ikke har samme berettigelse, som vort arbejde har. Det kan ikke være rigtigt!

Der er ikke noget nyt i dette forslag, blev der sagt af ordføreren for De Konservative. Men jeg skal skrue tilbage til sidste behandling, forrige behandling. Da var den konservative ordfører fru Anne Birgitte Lundholt, og hun sagde her fra talerstolen og skrev tilmed i en artikel i Berlingske Tidende, at hvis blot regeringen ville fremsætte forslaget, ville De Konservative stemme for det. Det understreger, hvad hr. Tommy Dinesen sagde, at der her er tale om en udstrakt hånd til både V og K og regeringspartierne.

Jeg går ud fra, at det stadig har sin rigtighed, at hvis regeringen kunne besinde sig i denne sag – yde en gestus af bagatelstørrelse, men af stor moralsk signalværdi, ikke blot over for dem, hvis hædersgaver vi i øjeblikket har halveret, men over for hele befolkningen – går jeg ud fra, at i hvert fald De Konservative og formodentlig også Venstre stadig vil være villige til at gå med til at forhøje beløbet. Derfor henstiller jeg så indtrængende, jeg overhovedet kan, til bl.a. de to regeringsmedlemmer, der her er til stede, om at gå i sig selv, om at tænke om.

Jeg skal ikke udtale mig om, hvad andre sidder og tænker; men jeg kender de to personer og flere af deres kolleger i regeringen så godt, at jeg er overbevist om, at der ikke er noget, de hellere vil, end at støtte dette forslag. Men se så at komme frem med det!

Poul Nødgaard (DF):

I Dansk Folkeparti vil vi forsøge at holde blodtrykket nede i denne sag i modsætning til i hvert fald den tidligere ordfører. Jeg synes, sagen er ret alvorlig, og jeg er for en gangs